

จอมพลสอนทหาร

จอมพลเจ้าพระยาบดินทร์เดชาอนุชิต สั่งสอนอบรมทหารอยู่เสมอว่า

๑. ผู้ใดเป็นผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใหญ่ อย่าให้เป็นคนหูเบา แต่มิใช่เป็นคนหูหนวก ตาบอด ต้องฟัง ต้องดูอย่างกว้างที่สุดอยู่เสมอ อย่าเชื่อคำคนสอพลอ หรือเชื่อคนพูดก่อนและฟังก่อน เพราะคนที่พูดภายหลังอาจพูดจริงกว่าคนก่อนก็เป็นได้

๒. เมื่อมีความข้องเกี่ยวกับผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้น้อย เมื่อได้กล่าวลงโทษหรือตักเตือนแล้ว จงอย่าจำเอาไว้อาฆาตมาคร่ำภายหลังอีก

๓. ให้พยายามทำความดีความงามมาสู่คณะ และปูนบำเหน็จแก่ผู้ได้บังคับบัญชา และผู้น้อย สำหรับผู้ที่สมควรจะได้รับตามโอกาสที่จะพึงพาได้นั้นอยู่เสมอ

๔. จงดีโทษหรือลงโทษผู้ที่อยู่ได้บังคับบัญชาในขณะที่ทำผิดโดยไม่เกรงใจหรือกลัวเขาเกลียด ให้เคร่งครัดอยู่เสมอ จะละเลยเสียมิได้เป็นอันขาด เพราะภายหลังจะกำเริบและแก้ไขยาก

๕. จงอย่าใช้อำนาจราชการลงโทษแก่ผู้ได้บังคับบัญชาในขณะที่เมื่อตนบันดาล โทษะ และอย่ากล่าวคำหยาบคายให้กระทบถึงวงศ์ตระกูล เพราะผู้อื่นเขาก็มีจิตใจมนุษย์เหมือนเราเหมือนกัน

๖. จงบำรุงการสังคมและการแสดงกิริยา วาจา ใจ ให้เป็นโอภาปราศรัย โอบอ้อมอารีจนทั่วหน้า อย่างเลือกที่รักมักที่ชังถือเป็นพวกเขาพวกเรา ต้องแสดงตัวว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้น้อยอยู่เสมอ

๗. บรรดาผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใหญ่ ไม่ควรเอาบุตร ภรรยา ญาติมิตรของตนมายุ่งเกี่ยวข้องด้านหน้าที่ราชการหรือเอาอำนาจราชการไปใช้ในทางส่วนตัว อำนาจราชการจะเสื่อมเสียชื่อเสียงของตนเอง ทั้งเป็นตัวอย่างอันชั่วร้ายด้วย

๘. บรรดาผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใหญ่ ไม่ควรเอาประโยชน์ราชการมาเป็นส่วนตัว และเอาอำนาจราชการไปทำประโยชน์ส่วนตัว หรือเอาเวลาราชการไปทำกิจส่วนตัว คืออย่าทำอย่างที่เราเรียกว่า “ เลี้ยงช้างต้องกินจี๋ช้าง ”

๙. ในเวลาบังคับบัญชาการทำงาน อย่าได้เห็นแก่หน้าบุคคลและญาติมิตร และเห็นแก่รางวัลเป็นอันขาด ความตรงความจริงอย่างไร ต้องกระทำไปดั่งนั้น ความจริงเป็นของไม่ตาย และมีค่าเป็นอันมาก การพูดเท็จต้องมีการเตรียมตัว การพูดความจริงจะพูดเมื่อใดก็ได้ เป็นคำไม่ตายแท้

๑๐. จงทำตัวอย่างอันดีให้ผู้ย่อยหรือผู้ได้บังคับบัญชาเห็น เช่น มีความซื่อสัตย์ สุจริต (ไม่โกง) ความกตัญญูกตเวที ความกล้าหาญ ความพากเพียรพยายาม ความละเอียดลออ รอบคอบ ความละเอียดต่อความผิดพลาดทั้งความประพฤติอันดีซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์ในการสั่งสอนดีที่สุดกว่าที่จะสอนแต่ปาก แต่ตนเองไม่ทำตาม การที่จะสอนตัวเองให้รู้จักทำตัวอย่างอันดีดังกล่าวมานี้ นั่นก็คือใจตนเอง ผู้อื่นจะสอนให้ดีกว่าใจของตนเองนั้นไม่ได้

๑๑. อย่างนี้กว่าตนมีหน้าที่ (เป็นนาย) กตัญญูบังคับบัญชาแต่อย่างเดียว ต้องนึกว่าตนมีหน้าที่ร่วมทุกข์ร่วมสุข ต้องสอดส่องให้รู้สุขทุกข์ของผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้ย่อยอยู่เสมอ และอย่างซึ่งหลีกเลี่ยงหาความสุขส่วนตัว เช่น เวลานำทหารไปทำการตากแดดกรำฝน บุกรน้ำ ลงโคลน หรือฝ่าอันตรายทั้งปวง อย่าหาโอกาสหลีกเลี่ยงส่วนตัว ผู้ย่อยหรือผู้ได้บังคับบัญชาจะขาดความนับถือ

๑๒. ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใหญ่ ซึ่งมีหน้าที่ใกล้ชิดทหาร ถ้าเห็นทหารอดหลับอดนอน เหน็ดเหนื่อย หรือขาดเสบียง หรือประกอบอาหารยังไม่สุก หรือมีกิจซึ่งจะทำการอื่น ตนเป็นนายอย่าหาโอกาสนอนพักผ่อนหรือบริโภคอาหารเสียก่อน การนอนพักผ่อนและบริโภคอาหารพร้อมกันจึงจะกระทำได้ ผู้ย่อยและผู้ได้บังคับบัญชาจะเชื่อถือและเห็นอกเห็นใจ
